

Alkotmánybíróság

Főtitkár Úr részére

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		
Ügyszám: IV/ 0 0 5 8 5 - 4 / 2024		
Érkezett: 2024 ÁPR 12.		
Érkezés módja		
☒ POSTÁN	☐ @	EGYÉB:
Példány: 1	Melléklet: 5	Kezelőiroda: lu

tárgy: hiánypótlás

ügyszám: IV/385-3/2024

Tisztelt Főtitkár Úr!

Hivatkozással a IV/385-3/2024. számon előterjesztett alkotmányjogi panaszomra, valamint Főtitkár Úr 2024. március 7. napján kelt és 2024. március 13. napján átvett hiánypótlási felhívására, a hiánypótlási felhívásban megjelölt 30 napos határidőn belül **az alábbi egységes szerkezetű alkotmányjogi panaszt terjesztem elő.**

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az **Abtv. 26. § (1) bekezdése** szerinti jogkörében eljárva a **büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény 51. § (1) bekezdés f) pontjának „az e törvényben meghatározottak szerint” fordulata, 742. § (1) és (2) bekezdése** alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és azokat az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az **Abtv. 27. § (1) bekezdése** szerinti jogkörében eljárva a **Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzésének** alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, és azt az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg.

Alkotmányjogi panaszomat az alábbiakkal indokolom.

I. Az alkotmányjogi panaszra okot adó ügy tényállása és az alkotmányjogi panasz benyújtásának feltételei

1. A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

██████████ elítélt 2022. június 5. napján a hajnali órákban, 03:00 és 05:00 között – pontosabban meg nem határozható – időpontban a ██████████ zámú ██████████ ajtó alatti lakásában alvás közben levágta jobb fülkagylóm felső harmadát, majd amikor menekülni próbáltam, több alkalommal ököllel megütötte az arcomat, kétfejemet, illetve megkarmolt, megharapott. Ezt követően lakása bútorzatát felborogatta, majd erről videofelvételt készített – mely felvételen én a saját véremben meztelenül fekszem a konyhában, ő pedig bármilyen segítségnyújtás vagy együttérzés tanúsítása nélkül azt közli velem, hogy az okozott kárát ki fogom fizetni (a kár összegét későbbi SMS üzenetében 4.000.000, - Ft-ban jelölte meg). Miután már nem voltam eszméletemnél, befektetett az ágyába, majd ezt követően kihívta a rendőrséget, hogy tartóztassanak le a lakása szétverése okán.

Az orvosszakértői vélemény szerint a bántalmazás következtében a jobboldali fülkagylóm felső harmadának mintegy 1,5 cm-es csomkolással járó metszett sebzését, a jobboldali szem körüli lágyrészek bevézését, az orcák, valamint az ajkak duzzanat formájában jelentkező fedett lágyrész zúzódását, a bal kar belső felszínének harapás okozta bőr alatti vérbeszűródését, a bal kéz kisujjpárna területének 1x0,5 cm-es harapott sebként diagnosztizált felületes hámsérülését, illetve a jobboldali vállcsúcs 2 cm-es hámfosztását szenvedtem el. A sérülések közül a fülkagyló porcos vázának a sérülésével és a fülkagyló felső részének csomkolásával járó metszett sérülés büntetőjogi értelemben vett gyógytartamát a szakértő 8 napon túliként, a tényleges gyógytartamát két hónapban határozta meg, az egyéb lágyrész sérüléseket 8 napon belül gyógyulónak minősítette.

Jelen alkotmányjogi panaszomhoz **mellékelem a sérülésemről készült egyik fényképfelvételt és az orvosi látletet.**

Az eljárás során becsatolásra került az elítelt által rólam – tudatom és beleegyezésem nélkül – készített videofelvétel, melyet ő maga küldött el nekem a cselekmény után. Becsatolásra kerültek azok a képernyőképek is, ahol az elítelt korábban ollóval feldarabolta a nála lévő ruháimat, majd annak fotóit megküldte számomra azzal, hogy irányomba is szankciók lesznek, ha nem érkezem meg hozzá időben.

A képviseletemben eljáró ügyvéd indítványt tett arra, hogy a nyomozás során a rendőrség vizsgálja meg, hogy a súlyos testi sértés **minősített esetei is fennállnak-e** az alábbiakra tekintettel. A cselekmény **aljas indokból vagy célból** történő elkövetésével kapcsolatosan megalapozottan feltehető, hogy az elítelt cselekménye a sértett fizikai megjelenését kívánta hátrányos irányba elmozdítani arcának elcsúfításával. A **védekezésre és akaratnyilvánításra képtelen állapotomhoz** kapcsolódóan kiemelésre került, hogy a karomon és a kézfejem nem voltak szúrt vagy vágott sérülések, annak ellenére, hogy a fül maradandó fogyatékoságot okozó csomkolása sérülését egyértelműen éles eszközzel végzett vágás okozta. Védekezésre képes állapotban levő sértett esetén elképzelhetetlen, hogy ne tanúsított volna védekezést egy, a fejéhez közelítő vágóeszköz közelségének elhárítása érdekében, melynek során hasonló esetben a sértett kezén és karján szúrt és metszett, ún. védekező sérülések keletkeznek. Jelen konkrét esetben azonban ilyenek nem voltak, ez pedig azt támasztja alá, hogy a sértett a cselekmény időpontjában mélyen aludt vagy eszméletlen volt, márpedig ezen állapotok egyike sem tekinthető védekezésre képes állapotnak. A testi sértéssel okozott **fogyatékoság maradandó** jellegét egyszerű szemrevételezéssel is meg lehet állapítani, mivel annak gyógyulása az orvostudomány jelenlegi fejlettsége szerint kizárható. A testi sértés **különös kegyetlenséggel** történő elkövetése kapcsán utaltunk arra, hogy a külsőfül igen gazdag érzőidegekben, amelyek közvetítésével érezzük a fájdalmat. A fül beszakadását vagy leszakadását égető, éles fájdalom kíséri, mely a nagyszámú érzőideg miatt még intenzívebbnek érezhető. A körülményekre tekintettel a fülön végzett bemetszés érzéstelenítés nélkül igen

nagy fájdalommal és szenvedéssel jár, így az megalapozza a különös kegyetlenséget. A sebszések elhelyezkedéséből és azok lefutásából az is valószínűsíthető, hogy az elítélt több irányból, ebből következően több alkalommal vágott bele a sértett fülébe. Ezen túlmenően a fül az orvostudomány jelenlegi álláspontja szerint az egyik legvérzékenyebb része a testnek, azaz a sértett elvézése bármikor bekövetkezhetett volna, azt a gyors (elsősorban rendőri, és ehhez kapcsolódóan orvosi) beavatkozás akadályozta meg.

Az erre vonatkozó, **a nyomozás során tett észrevételeket mellékelten csatolom**. Az észrevételekre a nyomozó hatóság az ügy iratai szerint nem folytatott le bizonyítást és azokat az ügyészség is figyelmen kívül hagyta, és erre vonatkozó megállapítást a Budai Központi Kerületi Bíróság büntetővégzése sem tartalmaz.

Ugyancsak figyelmen kívül hagyta mind a nyomozóhatóság, mind pedig az ügyészség, hogy az elítélt bizonyítékokkal igazolhatóan elkövette a Btk. 368. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) pontja szerint minősülő önbíráskodás büntettét (amikor veréssel és testcsonkítással akart érvényt szerezni a 4 millió forintos vélt kárigényének) és a Btk. 195. §-ába ütköző kényszerítés büntettét (amikor ruhám és táskám feldarabolásával, illetőleg „szankciók lesznek ellened, mint Oroszország ellen” sms küldésével próbálta azt elérni, hogy hamarabb menjek a lakására és több időt töltssek vele), valamint a Btk. 219. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő személyes adattal visszaélés vétségét (amikor rólam, vérző sérüléssel, lemeztelenítve, a beleegyezésem nélkül videofelvételt készített és nyilvánosságra hozott), végezetül a Btk. 371. § (1) bekezdése szerinti és a (2) bekezdés szerint minősülő rongálás vétségét (amikor a ruháimat és táskámat szétvagdalta). Nem vette figyelembe azt sem a nyomozóhatóság, illetőleg az ügyészség, hogy az elkövetés időpontjában kirendelt igazságügyi adó- és járulékszakértőként szakértői munkát végeztem a NAV Bűnügyi Igazgatóságának, ezáltal közfeladatot ellátó személynek minősültem.

A leírtak ellenére az ügyészség az elítélt ellen csak a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő **súlyos testi sértés büntettének alapesete miatt emelt vádat**, és indítványozta, hogy a Budai Központi Kerületi Bíróság a Be. 740-741. §-ai szerint, ügyiratok alapján, tárgyalás mellőzésével, büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban az elítélttel szemben a Btk. 65. § (1) és (3) bekezdése alapján, figyelemmel a Btk. 63. § (1) bekezdés b) pontjára, próbára bocsátást alkalmazzon.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzése megállapította, hogy az elítélt a sérelmemre a Btk. 164. § (1) és (3) bekezdése szerinti súlyos testi sértés büntettét követte el. A Budai Központi Kerületi Bíróság az elítélttet a fenti bűncselekmény elkövetése miatt **2 évre próbára bocsátotta**. A végzés rövidített indokolása nem tér ki a fentebb írt cselekmények, illetőleg minősítő körülmények kivizsgálására, az arra vonatkozó bizonyításfelvétel elvetésének okaira.

A sértetti vallomásom megtétele után az eljárás további cselekményeiről tájékoztatást, értesítést nem kaptam, annak lezárásáról a részemre megküldött, már jogerősítő záradékot tartalmazó büntetővégzésből értesültem 2023. december 9-én. Nem kaptam semmilyen iratot a nyomozati cselekményekről sem, és nem került részemre megküldésre a saját sérülésemre vonatkozó orvosszakértői vélemény sem, így arra reagálni sem tudtam.

A végzés kézhezvételét követően az eljárás iratanyagát mind a nyomozó hatóságtól, mind az eljáró bíróságtól megkértük. A rendelkezésemre bocsátott iratanyag szerint **felvetéseink alapján intézkedés, vizsgálat nem történt, azok elmaradásának oka az iratokból nem ismerhető meg.**

A Budai Központi Kerületi Bíróság végzésével szemben jogorvoslattal két okból sem élhettem. Egyrészt, a végzés jogorvoslati kioktatása szerint (szemben a Be. 742. § (2) bekezdésével) kizárólag az szerepel, hogy csak „az ügyész, a vádlott és a védő” kérheti tárgyalás tartását, a Be. 742. § (2) bekezdésében nevesített további szereplők, így az egyéb érdekelt nem. Másrészt, már csak azért sem élhettem a büntetővégzéssel szemben jogorvoslattal, mert azt számomra az eljáró bíróság csak a büntetővégzés jogerőre emelkedését követően küldte meg.

2. A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzés ellen a Be. 742. § (1) bekezdése értelmében nincs helye fellebbezésnek, a 742. § (2) bekezdése alapján pedig **a büntetővégzésben foglaltak szerint** a büntetővégzés kézbesítésétől számított 8 napon belül **a vádlott, a védő és az ügyész kérhette tárgyalás tartását.** Tekintettel arra, hogy nem minősültem sem vádlottnak, sem védőnek, sem pedig ügyésznek, ekként **a büntetővégzésben foglaltak alapján jogorvoslati lehetőség nem állt rendelkezésemre.**

Álláspontom szerint a Be. rendelkezéseinek megfelelő, az Alaptörvény 28. cikkével összhangban álló értelmezése esetén kérhettem volna tárgyalás tartását (egyéb érdekeltként), azonban **a büntetővégzést már csak annak jogerőre emelkedését követően küldték meg részemre, így pedig objektíve sem kerültem olyan helyzetbe, hogy egyáltalán a tárgyalás tartása kérésének elvi lehetőségével élhessek.**

Az ügyben nincs folyamatban általam kezdeményezett felülvizsgálati eljárás, perújítás, jogegységi panasz eljárás, és nincs tudomásom más által kezdeményezett hasonló eljárásról sem.

3. Az alkotmányjogi panasz és a hiánypótlás benyújtásának határideje

A Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzését postai úton, 2023. december 9. napján kézbesítették számomra, melyhez képest az alkotmányjogi panaszomat 2024. február 5. napján, határidőben terjesztettem elő.

[REDACTED] Főtitkár Úr hiánypótlási felhívását 2024. március 13. napján vettem át, az abban foglalt 30 napos határidőt megtartottam.

4. Az indítványozó érintettségének igazolása

A Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzésével elbírált **büntetőügy sértettje voltam** (lásd a büntetővégzés 1. oldalát, mely ezt kétséget kizáróan rögzíti).

Az Abtv. 26. § (1) bekezdése, illetőleg 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz előterjesztésére „az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet” jogosult.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „Egy büntetőügy sértettje, magánvádlója, pótmagánvádlója (jelen pontban a továbbiakban együtt: sértett) esetében azonban az Alkotmánybíróság az Abtv. 27. §-a szerinti eljárásában általában akkor állapíthatja meg a sértett által megtámadott jogerős bírósági döntés alaptörvény-ellenességét, ha a vizsgált bírósági eljárásban azért született a sértettnek kedvezőtlen döntés, mert az eljáró bíróság vagy hatóság megsértette az Alaptörvény XXIV. cikkében, valamint XXVIII. cikkében deklarált tisztességes hatósági vagy bírósági eljáráshoz való jogát (fair trial), vagy a XXVIII. cikk (7) bekezdésében biztosított jogorvoslathoz való jogát, amelyet a jogerős bírósági döntés sem korrigált.” (lásd: 3103/2018. (IV. 9.) AB végzés, Indokolás [26]).

Az Alkotmánybíróság azt is megállapította már, hogy „A büntetőeljárásban a sértett tehát csak akkor hivatkozhat alappal egy felmentő ítélet alaptörvény-ellenességére, ha a bíróság az eljárás során a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, vagy a jogorvoslathoz való jogát sértette, vagy ha a bíróság a döntést az alapjog alaptörvény-sértő értelmezésére alapozta.” (3137/2019. (VI. 13.) AB végzés, Indokolás [21]).

Figyelemmel az Alkotmánybíróság idézett gyakorlatára, a büntetőügy sértettjeként az alkotmányjogi panasz előterjesztése szempontjából érintettnek minősülök.

5. Annak igazolása, hogy a támadott jogszabályi rendelkezés az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz előterjesztése szempontjából alkalmazott jogszabálynak tekinthető

Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz előterjesztésének feltétele, hogy az alkotmányjogi panaszra okot adó ügyben „alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása” történjen. A Budai Központi Kerületi Bíróság büntetővégzése kifejezetten rögzíti, hogy a büntetővégzés meghozatala során **a Be. 742. § (1) és (2) bekezdéseit alkalmazta, a Be. 51. § (1) bekezdés f) pontja pedig** (a bíróság jogértelmezésének helyessége esetén) **kifejezetten kizárta annak lehetőségét, hogy sértettként a büntetővégzéssel szemben jogorvoslattal élhessek**, ekként a Be. 51. § (1) bekezdés f) pontja is elzárt engem a büntetővégzéssel szembeni bárminemű jogorvoslat lehetőségétől.

6. Annak igazolása, hogy a támadott bírói döntés az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz szempontjából az ügy érdemében hozott döntésnek tekinthető

Az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz „az ügy érdemében hozott döntéssel vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntéssel” szemben terjeszthető elő. A Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzése **az ügy érdemében hozott döntésnek minősül**, ekként az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasszal támadható.

II. Az alkotmányjogi panasz érdemi indokolása

1. Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek megjelölése

1.1. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszban állított alaptörvény-sértések

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

1.2. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti panaszban állított alaptörvény-sértések

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése: „A törvény előtt mindenki egyenlő. Minden ember jogképes.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, észszerű határidőn belül bírálja el.”

Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése: „Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

2. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti panaszban támadott jogszabályi rendelkezés

A büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény

51. § (1) A sértett jogosult arra, hogy
f) az e törvényben meghatározottak szerint jogorvoslattal éljen.

742. § (1) A büntetővégzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

742. § (2) Az ügyész, a vádlott, a védő, a magánfél, a vagyoni érdekelt és az egyéb érdekelt a büntetővégzés kézbesítésétől számított nyolc napon belül tárgyalás tartását indítványozhatja.

3. Az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz indokolása

Álláspontom szerint a Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzése sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdéseit, az alábbiak szerint.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint „az Alaptörvény nem biztosít jogot a sértettnek a büntetőeljárás lefolytatására vagy a terhelt büntetőjogi szankcionálására. A bűncselekmény elkövetése esetén az állami büntető igény érvényesítése és az elkövető megbüntetése ugyanis nem a sértettet, hanem az államot illeti. A büntető igény érvényesítése tehát állami feladat, így sem a sértettnek, sem más harmadik személynek nincs alkotmányos alapjoga a büntető igény érvényesítésének kikényszerítésére és az elkövető megbüntetésére.” (3316/2022. (VI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]). Ugyanakkor azonban „Egy büntetőügy sértettje, magánvádlója, pótmagánvádlója esetében is van lehetőség alaptörvény-ellenesség megállapítására,

jellemzően a tisztességes eljárás (Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés és XXVIII. cikk (1) bekezdés), valamint a jogorvoslathoz való jog (Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés) sérelme esetén.” (3316/2022. (VI. 30.) AB végzés, Indokolás [16]). Az Alkotmánybíróság már azt is megállapította, hogy „A büntetőeljárásban a sértett tehát csak akkor hivatkozhat alappal egy felmentő ítélet alaptörvény-ellenességére, ha a bíróság az eljárás során a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát, vagy a jogorvoslathoz való jogát sértette, vagy ha a bíróság a döntést az alapjog alaptörvény-sértő értelmezésére alapozta.” (3137/2019. (VI. 13.) AB határozat, Indokolás [21]). A 3090/2018. (III. 14.) AB végzés pedig azt rögzítette, hogy a sértetti jogok sérelme miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog megsértését „az Alkotmánybíróság abban az esetben tartotta volna megállapíthatónak, ha a sértetti jogok gyakorlásától az indítványozók az eljárás teljes tartama alatt el lettek volna zárva.” (Indokolás [27]).

Alkotmányjogi panaszomban az Alkotmánybíróság irányadó gyakorlatának megfelelően ezért a XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdései sérelmét állítom, az alábbiak szerint.

a, Álláspontom szerint a Budai Központi Kerületi Bíróság végzése azért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt **tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot**, mert az eljáró bíróság **önkéntesen** értelmezte a Be. 740. § (1) bekezdés c) pontjának azon rendelkezését, hogy „a büntetés célja tárgyalás nélkül is elérhető”. A büntetés célja részben a generális, részben a speciális prevenció, azaz annak megelőzése, hogy akár a korábbi elkövető, akár a társadalom más tagja újabb (adott esetben hasonló) bűncselekményt kövessen el.

Sem a generális, sem a speciális prevenció törvényi céljának nem felelhet meg az a bírósági jogértelmezés, amely szerint egy kapcsolatban a fül levágása „egyszerűsített eljárásban”, büntetővégzés meghozatalával, mindössze két év próbára bocsátással kellő prevenció hatást válthat ki. Ez a bírósági jogértelmezés nem csupán nyilvánvalóan téves, hanem álláspontom szerint már **kétséget kizáróan túllép az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési tartomány keretein is**, ekként az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését sértően önkényes, az alábbiak szerint.

A 29/2021. (XI. 10.) AB határozat szerint valamely *contra legem* jogértelmezés kivételesen elérheti a *contra constitutionem*, azaz alaptörvény-ellenes jogértelmezés szintjét (Indokolás [28]). A 20/2017. (VII. 18.) AB határozat szerint „a bírói függetlenségnek nem korlátja, hanem sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság eloldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével.” (Indokolás [23]).

Az Alaptörvény 28. cikke értelmében a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kell értelmezni. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.

A Be. preambuluma szerint a Be.-t az Országgyűlés „különös hangsúlyt fektetve a bűncselekmények sértettjeinek fokozott védelmére, valamint jogaik érvényesítésére” alkotta meg. A büntetés céljának megítélésakor (mely a Be. 740. § (1) bekezdés c) pontja szerint az egyik kifejezetten mérlegelendő szempont a büntetővégzés meghozatala során) tehát egyaránt figyelemmel kell lennie a Btk.-ból következő generális és speciális prevencióra, valamint a sértettek fokozott védelmére és jogaik érvényesítésére. **Ezen célokat nyíltan semmibe vevő, szélsőségesen önkényes, az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezési tartomány alkotmányos kereteit túllépő és ezért alaptörvény-ellenes** álláspontom szerint az a bírósági jogértelmezés, amely szerint egy fül levágása esetén mind a sértettet és annak jogait, mind az elkövető visszatartását, mind a generális prevenciót bármilyen formában is szolgálhatja az, ha az elítéltet ezen cselekményéért a bíróság mindössze két évre próbára bocsátja.

b, Másodsorban a Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzése azért sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot, mert a büntetővégzés **semmilyen indokolást nem tartalmaz** arra vonatkozóan, hogy egy párkapcsolatban a sértett fülének levágása esetén a próbára bocsátás alkalmazásával miért és mennyiben feltételezhető az, hogy a Be. 740. § (1) bekezdés c) pontjának megfelelően „a büntetés célja tárgyalás nélkül is elérhető”. A Budai Központi Kerületi Bíróság büntetővégzése e körben mindösszesen annyi indokolást tartalmaz, hogy a bíróság „a Be. 740. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállását megállapította, mivel háromévi szabadságvesztésnél nem súlyosabban büntetendő bűncselekmény esetén tárgyalás mellőzésével, az ügyiratok alapján büntetővégzés meghozatalára van lehetőség, ha az ügy megítélése egyszerű, a vádlott szabadlábon van, és a büntetés célja tárgyalás nélkül is elérhető.” (lásd a büntetővégzés 2. oldalát).

Azaz, a Budai Központi Kerületi Bíróság büntetővégzésének indokolása szerint a büntetővégzés meghozatalának feltételei azért teljesülnek, mert a büntetővégzés meghozatalának feltételei fennállnak. Miközben a Be. 740. § (1) bekezdés a) és b) pontjában foglalt feltételek (háromévi szabadságvesztésnél nem súlyosabban büntetendő bűncselekmény; az ügy megítélése egyszerű; a vádlott szabadlábon van) kétségtelenül objektív módon megállapíthatóak, addig a 740. § (1) bekezdés c) pontja szerinti feltétel teljesülése már szükségképpen szubjektív mérlegelést igényel, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti indokolási kötelezettség

követelményéből pedig az fakad, hogy a bíróságnak mérlegelése eredményéről döntésében számot kell adnia – mely alaptörvényi követelmény jelen esetben nyilvánvalóan nem teljesült.

Ezen alaptörvényi követelményeket az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatában az alábbiak szerint összegezte. „Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon. Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.” (7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [34]).

Miközben a Be. 741. § (4) bekezdése azt rögzíti, hogy a büntetővégzésnek tartalmaznia kell „a vádra és a büntetővégzés feltételeinek fennállására való utalást”, ez a rendelkezés azonban nem értelmezhető akként, hogy **a büntetővégzésből egyáltalán ne derüljön ki még közvetett formában sem az, hogy a büntetővégzés feltételei jelen esetben miért állnak fenn**, különösen akkor, ha az eljárás során éppen ezen feltételek fennállta vitatott. Az a bírói döntés, jelen esetben a Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú végzése, mely semminemű utalást nem tartalmaz arra, hogy a büntetés célja jelen esetben miért érhető el tárgyalás nélkül is, nem csupán az indokolási kötelezettséget sérti, hanem azok számára, akik számára a Be. jogorvoslati jogot biztosít, lehetetlenné teszi valójában a jogorvoslathoz való jog megalapozott gyakorlását, hiszen nem tudják érdemben vitatni azt, hogy a bíróság megítélése szerint a büntetővégzés meghozatalának szubjektív mérlegelést igénylő feltétele jelen esetben miért is teljesült.

c, Harmadsorban, a Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú végzése azért is sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező **indokolási kötelezettséget**, mert a büntetővégzés arra vonatkozóan sem tartalmaz indokolást, hogy a bűncselekmény tárgyi súlya (büntetési tétele) alapján miért van egyáltalán helye büntetővégzés meghozatalának.

A sértett segítőjeként eljáró [REDACTED] ügyvéd 2022. június 28. napján részletes indokolással indítványozta annak vizsgálatát, hogy **fennállnak-e a súlyos testi sértés alábbi**

minősített esetei: a cselekmény aljas indoka vagy célja; a sértett védekezésre vagy akaratnyilvánításra képtelen állapota; a testi sértéssel okozott fogyatékosság maradandó jellege; az elkövetés különös kegyetlensége. Amennyiben ezen minősítő körülmények **bármelyike is fennáll, már nem lett volna helye büntetővégzés meghozatalának.**

Sem a nyomozóhatóság, sem az ügyészség, sem pedig a Budai Központi Kerületi Bíróság semmilyen formában nem nyilatkozott ezen indítványomra vonatkozóan, hacsak azt nem tekintjük erre vonatkozó indokolt nyilatkozatnak, hogy a bíróság „a Be. 740. § (1) bekezdésében foglalt feltételek fennállását megállapította, mivel háromévi szabadságvesztésnél nem súlyosabban büntetendő bűncselekmény esetén...”. Ez az indokolás az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdéséből fakadó indokolási kötelezettség minimumszintjét sem éri el.

Az Alkotmánybíróság legutóbb a 3099/2024. (III. 14.) AB határozatában rögzítette, hogy „az indokolt bírói döntéshez való jogból nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {elsőként lásd: 30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}, ugyanakkor azonban az indokolásnak az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre minden esetben ki kell terjednie (lásd például: 3407/2022. (X. 21.) AB határozat, Indokolás [23]).” (Indokolás [67]).

Jelen esetben a súlyos testi sértés Btk.-ban nevesített minősített eseteinek fennállása nem egyszerűen a sértett „bosszúvágya” (és ekként az indítványozó szubjektív elvárásai) szempontjából jelentős, hanem objektív módon, azért is, mert ezen minősített esetek fennállása vagy éppen azok hiánya dönti el érdemben azt a kérdést, hogy egyáltalán fennállnak-e a büntetővégzés meghozatalának törvényi feltételei, ami ily módon a bírói döntést is érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességi kételyt vet fel, az Abtv. 29. §-ának megfelelően.

d, Negyedsorban, a Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú végzése megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti **jogorvoslathoz való jogomat** is, azáltal, hogy a büntetővégzéssel szemben számomra, mint sértett számára semmilyen jogorvoslati jogot nem biztosítottak, magát a büntetővégzést is már csupán annak jogerőre emelkedését követően, jogerősítési záradékkal ellátva kaptam kézhez.

A Be. 742. § (2) bekezdése értelmében a büntetővégzés meghozatalát követően tárgyalás tartását indítványozhatja egyebek között a „magánfél, a vagyoni érdekelt és az egyéb érdekelt” is. A Be. 742. § (2) bekezdése a sértettet nem nevesíti azok között, akik tárgyalás tartását indítványozhatják, **a sértett azonban a büntetőeljárásban egyéb pozíciókat is elfoglalhat.**

A Be. 58. § (2) bekezdése értelmében egyéb érdekelt lehet különösen a feljelentő, a tanú, a kutatással érintett vagy a motozás alá vont személy, az adatszerző tevékenységgel érintett

személy, a szakértői vizsgálattal, szemlével, felismerésre bemutatással érintett személy, a segítő, a szakértő és a szaktanácsadó. Jelen esetben a büntetőeljárás során engem, mint sértettet tanúként is meghallgattak, így ebbéli minőségemben **egyéb érdekeltnek számítok.**

A Be. 58. § (3) bekezdése értelmében az egyéb érdekelt jogaira és kötelezettségeire a vagyoni érdekelt jogaira és kötelezettségeire vonatkozó szabályokat kell megfelelően alkalmazni. A Be. 57. § (2) bekezdés e) pontja értelmében a vagyoni érdekelt jogosult arra, hogy „az őt érintő körben jogorvoslattal éljen”. Ennek megfelelően elsődlegesen, az Abtv. 27. §-a szerinti panaszom körében azt állítom, hogy a Be. vonatkozó szabályainak az Alaptörvény 28. cikke szerinti értelmezése alapján abban az esetben, ha a sértett a büntetőeljárásban feljelentőként, tanúként vagy egyéb minőségében is részt vesz, a Be. 742. § (2) bekezdése alapján egyéb érdekeltként a „rá vonatkozó rendelkezéssel kapcsolatban” tárgyalás tartását is kérheti. Önmagában az az állítás, hogy a fülem levágása 8 napon túli (két hónapon belül gyógyuló), vagy maradandó fogyatékoságot eredményező sérülés, kétséget kizáróan **rám, mint sértettre vonatkozik, ekként a büntetővégzés ezen elemével szemben jogorvoslattal élhettem volna, mely jogorvoslat helytállósága esetén a büntetővégzés meghozatalának feltételei sem teljesültek volna,** ekként a jogorvoslati lehetőségtől való megfosztásom az Abtv. 29. §-ának megfelelően a bírói döntést érdemben befolyásolta.

A Budai Központi Kerületi Bíróság ugyanakkor **a Be. 742. § (2) bekezdésétől eltérően kizárólag „az ügyész, a vádlott és a védő” számára tette lehetővé tárgyalás tartásának indítványozását** (lásd a büntetővégzés első oldalát), számomra pedig még azt sem biztosította, hogy a téves jogorvoslati kioktatás ellenére élhessek a jogorvoslat lehetőségével, hiszen **magát a büntetővégzést is csak annak jogerőre emelkedését követően kézbesítették számomra.**

Mindez pedig egyben azt eredményezte, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogomat is sértette a Budai Központi Kerületi Bíróság büntetővégzése.

4. Az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz indokolása

Álláspontom szerint a Be. 51. § (1) bekezdés f) pontjának „az e törvényben meghatározottak szerint” fordulata, továbbá 742. § (1) és (2) bekezdései az alábbi okok miatt alaptörvény-ellenesek.

A Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzésével lezárt eljárásban sértettként vettem részt. Az eljárásban jogerősen megállapításra került, hogy az elítélt a sértettet „több alkalommal ököllel megütötte, illetve megkarmolta, valamint

megharapta a sértettet, továbbá ismeretlen eszközzel a jobb fülkagylójának felső harmadát levágta.” (Büntetővégzés 2. oldal).

A Be. 50. §-a értelmében a sértett „az a természetes vagy nem természetes személy, akinek vagy amelynek a jogát vagy a jogos érdekét a bűncselekmény közvetlenül sértette vagy veszélyeztette.” A Be. a sértett jogai között nevesíti, hogy akár magánvádlóként, pótmagánvádlóként fellépjen [Be. 51. § (1) bekezdés i) pontja], akár „bizonyítékot terjesszen elő, indítványt és észrevételt tegyen” [Be. 51. § (1) bekezdés a) pontja], akár pedig „az e törvényben meghatározottak szerint jogorvoslattal éljen” [Be. 51. § (1) bekezdés f) pontja].

A büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban a Be. 742. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek helye nincs, a (2) bekezdés alapján pedig tárgyalás tartását indítványozhatja az ügyész, a vádlott, a védő, a magánfél, a vagyoni érdekelt és az egyéb érdekelt.

A Be. 37. §-a értelmében a büntetőeljárásban a terhelt, a bűncselekmény elkövetésével megalapozottan gyanúsítható személy, a védő, a sértett, a magánvádló, a pótmagánvádló, a magánfél, a vagyoni érdekelt, az egyéb érdekelt és az eljárás alá vont jogi személy vesznek részt. A büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban magánvádló, illetőleg pótmagánvádló nem járhat el.

Az **Abtv. 27. §-a** szerinti alkotmányjogi panaszomban azt állítottam, hogy a sértett egyéb érdekeltként **valójában rendelkezik tárgyalás tartásának indítványozásához való joggal a büntetővégzésekkel szemben**, azonban ezen jogomtól a Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú végzése alaptörvény-ellenesen megfosztott. Amennyiben a Tisztelt Alkotmánybíróság arra a következtetésre jut, hogy a jogorvoslati lehetőségetől **nem a Budai Központi Kerületi Bíróság fosztott meg, hanem a jogorvoslatot már eleve a Be. sem tette számomra lehetővé**, úgy álláspontom szerint az Alkotmánybíróságnak az **Abtv. 26. § (1) bekezdése** szerinti jogkörében eljárva **a Be. támadott rendelkezései alaptörvény-ellenességét kell megállapítani**.

Álláspontom szerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti törvény előtti egyenlőség követelményét sérti ezért a Be. 742. § (1) és (2) bekezdése, **ugyanis a büntetőeljárásban részt vevő személyek közül a sértett (akinek a jogát vagy jogos érdekét a bűncselekmény közvetlenül sértette vagy veszélyeztette) semmilyen jogosultsággal nem rendelkezik: a Be. számára sem jogorvoslathoz való jogot, sem pedig tárgyalás tartásának indítványozását nem teszi lehetővé. Ezáltal az az abszurd helyzet áll elő, hogy miközben egy vagyoni érdekelt, ha bármilyen okból kifogásolja a büntetővégzésben foglaltakat, tárgyalás tartását kérheti, addig a sértett (akinek jelen esetben az elítélt a fülét vágta le) a büntetőeljárásban semmilyen módon nem vehet részt.** Különösen abszurd a szabály azért, mert a Be. 53. § (1) bekezdés a) pontja esetén a sértett könnyű testi sértés esetén magánvádlóként jár el. Jogi képviselőm indítványt tett annak vizsgálatára, hogy jelen ügyben

a súlyos testi sértés valamely minősített esete is fennáll (mely esetben nem lett volna helye büntetővégzés meghozatalának). Az ügy irataiból kétséget kizáróan megállapítható módon sem a nyomozóhatóság, sem az ügyészség, sem pedig a bíróság (ez esetben érthetően, hiszen az ügyész nem tett ilyen indítványt) semmilyen formában nem vizsgálta meg az indítványomban foglaltakat, nevezetesen azt, hogy jelen esetben fennállnak-e a súlyos testi sértés minősített esetének elemei, és ezáltal végeredményben egyáltalán helye van-e büntetővégzés meghozatalának. Azáltal pedig, hogy a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban érdemi vizsgálat nélkül figyelmen kívül hagyható a sértett indítványa, a büntetővégzéssel szemben pedig a sértett semminemű jogorvoslattal nem rendelkezik, álláspontom szerint a Be. 742. § (1) és (2) bekezdése alaptörvény-ellenesen korlátozza a sértettek jogait, az alábbiak szerint.

a, A XV. cikk (1) bekezdése állított sérelme

Az Alaptörvény **XV. cikk (1) bekezdése** alapján valamely megkülönböztetés alaptörvény-ellenessége akkor állapítható meg, ha a jogszabály alkotmányos indok nélkül tesz különbséget a szabályozás szempontjából egymással összehasonlítható helyzetben lévő – homogén csoportba tartozó – jogalanyok között (lásd például: 3539/2023. (XII. 21.) AB határozat, Indokolás [52]). Alkotmányjogi szempontból a különbségtétel akkor nem fogadható el, ha a megkülönböztetésnek nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka, vagyis az önkényes (lásd például: 3009/2012. (VI. 21.) AB határozat, Indokolás [54]).

Álláspontom szerint jelen esetben kétféle homogén csoport is képezhető, és a jogszabály által megvalósított önkényes különbségtétel mindkét homogén csoport vonatkozásában megállapítható, az alábbiak szerint.

1. Egyfelől, általában véve homogén csoportot képeznek a büntetőeljárás szereplői (Be. 37. §), hiszen ők azok, akik valamilyen formában érintettek a folyamatban lévő büntetőeljárásban, jogait, érdekeiket, észrevételeiket az eljárás során figyelembe kell venni. A Be. 742. § (2) bekezdéséből kétséget kizáróan megállapítható, hogy a büntetőeljárás azon szereplői közül, akiknek egy büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban szerepük lehet, **egyedül a sértett az, akinek a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban semmilyen szava, jogorvoslati lehetősége nincs.** A Be. 742. § (1) bekezdése által megvalósított különbségtétel ennek megfelelően kétséget kizáróan megállapítható.

Álláspontom szerint a különbségtételnek **nincs tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka, azaz önkényes,** hiszen a Be. 50. §-a maga ismeri el azt, hogy egy büntetőeljárásban sértett csak az lehet, akinek „jogát vagy a jogos érdekét a bűncselekmény közvetlenül sértette vagy veszélyeztette.” Alkotmányosan (azaz tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű módon) nem indokolható álláspontom szerint, hogy miközben a polgári jogi és egyéb vagyoni igények

megalapozzák a büntetővégzéssel szembeni jogorvoslat lehetőségét a Be. 742. § (2) bekezdésének megfelelően, addig ha valakinek „csak” levágják a fülét, de a bűncselekmény miatt egyéb vagyoni hátrányt nem szenved el, már semmilyen jogorvoslati lehetőséget nem biztosít a jogalkotó, ideértve annak lehetőségét, hogy a sértett akár csak arra hívhassa fel az eljáró bíróságok figyelmét, hogy a büntetővégzés meghozatalának feltételei egyébként adott esetben nem teljesültek (mert például valamely bűncselekménynek nem az alapesete, hanem a minősített esete állt fenn, amelyről, mint ahogy az az esetben is történt, a bíróságnak adott esetben akár tudomása sem lehet).

Miként arra Varga Judit volt igazságügyi miniszter asszony példája is rámutatott, Magyarországon sajnos a mai napig gyakori a családon belüli erőszak és bántalmazás. Ezen bűncselekmények áldozatai (már csak a férfiak és nők testfelépítésének és testi erejének nyilvánvaló különbözőségei miatt is) jellemzően nők. Az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése értelmében Magyarország külön intézkedésekkel védi többek között a nőket. Álláspontom szerint a Be. 742. § (2) bekezdése ezen alaptörvényi rendelkezéssel is kifejezetten ellentétes.

Már csak azért sem lehet a fenti különbségtételnek tárgyilagos mérlegelés szerinti észszerű indoka álláspontom szerint, mert a Be. preambuluma maga is rögzíti, hogy az Országgyűlés a Be.-t „különös hangsúlyt fektetve a bűncselekmények sértettjeinek fokozott védelmére, valamint jogaik érvényesítésére” alkotta meg. Ez a „különös hangsúly” az esetben a jogaim teljes mellőzésében, és a fületem levágó elítélt két év próbára bocsátásában ölt testet. Amennyiben a Be. szabályai mindezt lehetővé teszik, úgy álláspontom szerint a Be. szabályai nem állhatnak összhangban az Alaptörvénnyel.

2. Másfelől, álláspontom szerint fennáll a homogén csoport **azon sértettek között is, akik sérelmére az elítélt testi sértést követ el**, hiszen ezen sértettek egy ugyanolyan jellegű bűncselekmény áldozatai. A testi sértés áldozatainak jogorvoslati lehetőségét ugyanakkor a Be. az alábbiak szerint szabályozza:

- könnyű testi sértés esetén a vádat a sértett képviseli, magánvádlóként eljárva, a Be. 53. § (1) bekezdés a) pontjának megfelelően;
- súlyos testi sértés alapesete esetén büntetővégzés meghozatalának van helye (mint ahogy az esetben is történt), ilyenkor pedig a Be. 742. § (1) és (2) bekezdései alapján a sértettnek semminemű jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésére, és arra sem kap lehetőséget, hogy legalább a bíróság előtt az elítélt „szemébe nézhessen”, egyfajta erkölcsi igazságtételként.
- súlyos testi sértés minősített esete esetén a büntetőeljárás az általános szabályok szerint zajlik, azon a sértett részt vehet, tanúvallomást tehet, stb.

Mindez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a jogalkotó a könnyű testi sértés, a súlyos testi sértés alapesete és a súlyos testi sértés minősített esete esetében eltérően szabályozta a sértetti

jogokat. A sértetti jogosultságok közötti különbségtételnek ez esetben **kizárólag akkor lenne tárgyilagos mérlegelés szerinti indoka** (azaz akkor nem lenne önkényes, és állna az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdéséből fakadó követelményekkel összhangban), **ha a sértetti jogok terjedelme a bűncselekmény tárgyi súlyához igazodna**. Jelen esetben azonban éppen a súlyos testi sértés alapesete az, ahol a jogalkotó semmilyen jogot nem biztosít az eljárásban a sértettek számára (ideértve adott esetben akár csak az elkövető szemébe nézés erkölcsi lehetőségét is), miközben mind az ennél enyhébb könnyű testi sértés (magánvád), mind az ennél súlyosabb súlyos testi sértés minősített esete (tárgyaláshoz kapcsolódó sértetti jogok) számottevően bővebb sértetti jogosultságokat biztosít.

Mindezen szempontokra figyelemmel kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Be. 742. § (1) és (2) bekezdései sértik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését, és ezért kérem az Alkotmánybíróságot, hogy a támadott rendelkezéseket semmisítse meg.

b, A XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésének sérelme

Az **Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdését** az Alkotmánybíróság akként értelmezi, hogy „az érdemi, ügydöntő döntések tekintetében biztosítani kell a más szervhez vagy ugyanazon szervezeten belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetőségét olyan döntés meghozataláért, amely képes a sérelmezett döntést felülvizsgálni, és a sérelem megállapítása esetén a döntésre visszaható módon a sérelmet orvosolni.” (lásd például: 3257/2023. (VI. 9.) AB végzés, Indokolás [29]).

Jelen esetben számomra a Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú büntetővégzése két vonatkozásban is nyilvánvaló sérelmet okozott: egyfelől sérelmezem, hogy a fülem levágása nem valósítja meg a súlyos testi sértés minősített esetét (mely esetben nem is lehetett volna helye büntetővégzés meghozatalának), másfelől pedig mind erkölcsileg, mind jogilag elfogadhatatlannak tartom, hogy a fülem levágása mindössze két év próbára bocsátást „ér” a magyar igazságszolgáltatás szerint, mely bírósági döntéssel szemben számomra semmilyen fellépési lehetőség nem biztosított. Annak ellenére igaz ez, hogy a Be. már idézett 50. §-a maga ismeri el, hogy az tekinthető sértettnek, akinek „jogát vagy a jogos érdekét a bűncselekmény közvetlenül sértette vagy veszélyeztette.” A Be. támadott rendelkezései álláspontom szerint azért alaptörvény-ellenesek, mert **a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban a sértettek (akiknek jogát vagy jogos érdekét a bűncselekmény fogalmilag közvetlenül sérti vagy veszélyezteti) számára semminemű jogorvoslati, indítványozási, bizonyítási, nyilatkozattételi jogot nem biztosítanak**.

Hasonló okokból tartom egyben a Be. támadott szabályát **az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése** szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot is sértőnek, az ugyanis már

önkéntesen szűkíti az egyébként jogalkotói mérlegeléstől függő tisztességes eljárás törvényi kereteit.

A 7/2013. (III. 1.) AB határozat szerint „a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a tisztességes eljáráshoz való jog magában foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is.” (Indokolás [24]).

Álláspontom szerint nem teljesíti a tisztességes eljáráshoz való jogból fakadó követelményeket az a jogszabály [jelen esetben a Be. 742. § (1) és (2) bekezdése], **mely a sértett büntetőeljárás jogait teljes mértékben figyelmen kívül hagyja, és mely sem arra nem ad lehetőséget, hogy adott esetben a sértett az államtól átvegye a büntetőeljárás lefolytatásának igényét** akkor, ha az állami intézmények láthatóan semmilyen formában nem kívánnak fellépni az elkövetővel szemben, és **mind jogilag, mind morálisan elfogadhatatlan ítéletet szabnak ki;** sem pedig arra, hogy **a sértett legalább a büntetőeljárás keretei között, hivatalos formában fejezhesse ki azt, hogy nem tud egyetérteni a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárással,** jelen esetben azért, mert a Be. 740. § (1) bekezdés c) pontjában foglalt azon követelmény, miszerint „a büntetés célja tárgyalás nélkül is elérhető”, a büntetővégzés alapját képező bűncselekmény (tekintettel arra, hogy nem alapesetről, hanem meggyőződéseim szerint minősített esetről van szó) nem tartozik bele abba a körbe, ahol egyáltalán helye lenne büntetővégzés meghozatalának, és végezetül egy fül levágása miatt kiszabásra kerülő két év próbára bocsátás esetén egészen abszurd, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti követelményeket nyilvánvalóan messze túllépő, önkényes jogértelmezés,

c, Annak igazolása, hogy az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasz nem mulasztás megállapítására irányul

Álláspontom szerint a Be. 742. § (1) és (2) bekezdéseinek kért megsemmisítése, a Be. 51. § (1) bekezdés f) pontja „az e törvényben meghatározottak szerint” fordulatával együttes megsemmisítése azt eredményezi, hogy **a büntetővégzéssel szemben a sértett a Be. 742. §-ának kizáró szabálya hiányában, az 51. § (1) bekezdés f) pontja generális felhatalmazása alapján jogorvoslattal élhet,** azaz az állított alaptörvény-ellenesség jogalkotói beavatkozás nélkül, a támadott jogszabályi rendelkezések megsemmisítésével orvosolható lehet.

Álláspontom szerint éppen ezért az Abtv. 26. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panaszom nem jogalkotó általi mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség megállapítására irányul,

hiszen az Abtv. 27. §-a szerinti panaszom alaptalansága esetén az általam támadott jogszabályi rendelkezések megsemmisítésével biztosítható, hogy a sértett jogai (a Be. preambulumban kifejezetten rögzítettek szerint, azaz a jogalkotó szándékolt akaratának megfelelően) a büntetővégzés meghozatalára irányuló eljárásban is maradéktalanul érvényesüljenek.

III. Egyéb nyilatkozatok és melléletek

a) Nyilatkozat arról, hogy az indítványozó kezdeményezte-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

Nyilatkozom, hogy **nem kezdeményeztem** a bíróságon a bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését.

b) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Személyes adataim (nevem) nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá**

c) Ügyvédi vagy kamarai jogtanácsosi meghatalmazás eredeti példánya, ha az indítványozó jogi képviselővel jár el. (Melléklet)

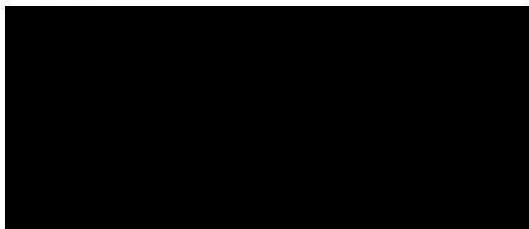
Jogi képviselővel járok el.

d) Az érintettséget alátámasztó dokumentumok egyszerű másolata (Melléletek)

- A Budai Központi Kerületi Bíróság 4.Bpk.1845/2023/6. számú végzése
- A Szent János Kórház és Észak-budai Egyesített Kórházak orvosi látletele
- Az indítványozó, mint sértett BRFK XI. Kerületi Rendőrkapitányságára előterjesztett indítványa
- Fényképfelvétel az indítványozó füléről

Kelt: Budapest, 2024. április 11.

Tisztelettel,

és képviselőként

Dr. Pataki Péter ügyvéd

